

РЕШЕНИЕ

№ 107

гр. София, 25.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ГО III ВЪЗЗИВЕН БРАЧЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на тринадесети декември през две хиляди двадесет и
първа година в следния състав:

Председател: Любомир Луканов

Членове: Мая Михайлова
Димитринка Костадинова-
Младенова

при участието на секретаря Ирина Ст. Василева
като разглежда докладваното от Мая Михайлова Въззивно гражданско дело №
20211100508086 по описа за 2021 година

Производството е по чл. 258-273 ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на Р. Л.П., в качеството ѝ на майка и законен представител на малолетното дете К. КР. П. срещу Решение №20119411/18.05.2021 г. постановено по гр. дело № 3029/2020 г. по описа на Софийския районен съд, ГО, 158-ми състав, с която се обжалва изцяло решението. В жалбата се твърди, че решението е неправилно, необосновано и постановено в нарушение на процесуалните правила и материалния закон, като въззивникът подробно е изложил съображенията си. Въззивникът моли да се отмени обжалваното решение и да се постанови друго, с което да се уважи подадената молба за защита по реда на Закона за защита от домашното насилие (ЗЗДН).

Въззиваемата страна Н. Н. Т. оспорва въззивната жалба и моли за оставянето ѝ без уважение. Претендира разноси за въззивното производство.

Жалбата е допустима. Подадена е в срока по чл. 17, ал. 1 ЗЗДН от молителя в първоинстанционното производство, имащ правен интерес от обжалването, и е срещу подлежащ на въззивно обжалване по силата на чл. 258 ГПК, във вр.с чл. 17 ЗЗДН, валиден и допустим съдебен акт.

Делото пред първата инстанция е образувано по молба на Р. Л.П., в качеството ѝ на майка и законен представител на малолетното дете К. КР. П. срещу Н. Н. Т. – за защита на малолетния ѝ син К. КР. П. от домашно насилие, извършено на 12.01.2020 г., подробно

описано в молбата. (производството по делото в частта, в която се търси защита за Р. Л.П., е прекратено с влязло в сила протоколно определение от 05.08.2020 г. поради оттегляне на молбата за защита, а частта, в която се търси защита за малолетното дете Д.К. П. е прекратено с влязло в сила протоколно определение от 02.12.2020 г. поради оттегляне на молбата за защита).

Ответницата Н. Н. Т. е оспорила твърденията в подадената молба за наличие на домашно насилие.

С Решение №20119411/18.05.2021 г. постановено по гр. дело № 3029/2020 г. по описа на Софийския районен съд, ГО, 158-ми състав, е оставена без уважение молбата на Р. Л.П., в качеството ѝ на майка и законен представител на малолетното дете К. КР. П. за издаване на заповед за защита от домашно насилие за защита на малолетния ѝ син К. КР. П. срещу Н. Н. Т., за твърдян акт на домашно насилие, извършен на 12.01.2020 г., като неоснователна.

Първоинстанционният съд е отказал да издаде заповед за съдебна защита, с която по отношение на ответницата Н. Н. Т. да бъдат взети мерките по чл.5, ал.1 ЗЗДН, като е осъдил молителката Р. Л.П. да заплати на ответницата Н. Н. Т. – разноски в размер на 700.00 лева – възнаграждение за един адвокат.

Доводите в жалбата касаят неправилна преценка на събраните доказателства от първоинстанционния съд, респ. неправилни изводи въз основа на доказателствата по делото.

Въззивният съд, като прецени приетите относими доказателства по делото и обсъди доводите на страните по реда на въззивното производство, прие за установено следното:

Домашно насилие може да бъде установено само при кумулативното наличие на две предпоставки, а именно: на първо място – осъществен от съответното лице - ответник по молбата за защита, противоправен и умишлен насилствен акт в някоя от формите, описани в [чл. 2, ал. 1](#) и [ал. 2 ЗЗДН](#), насочен спрямо друго лице – молителят в производството по ЗЗДН, и установен по своето естество, време и място на извършване, и на второ място – наличие между тези лица на правна, фактическа и/или родствена връзка от изброените в [чл. 3 ЗЗДН](#).

Наведените доводи за неправилност на обжалваното решение са неоснователни. Настоящият съд напълно споделя подробно установената от първоинстанционния съд фактическа обстановка и направените изводи въз основа на доказателствата по делото, поради което не намира за необходимо да преповтаря тези изводи. Районният съд е обсъдил и преценил всички относими по делото доказателства (поотделно и в тяхната съвкупност) относно релевантните за спора факти, констатирал е съществуващите между тях противоречия и е изложил мотиви относно това кои доказателства е счел за достоверни и кои – не, като е обяснил защо дава вяра на едните, а на другите не вярва. Във въззивната инстанция не са ангажирани други допустими и относими доказателства.

Въззивният съд споделя изцяло мотивите на първостепенния съд и препраща към тях.

Като допълнение към тези мотиви следва да се посочи, че декларацията, изходяща от Р. Л.П., като майка и законен представител на малолетното дете К. КР. П., е недопустимо доказателствено средство (т.е. такова, което не е предвидено в закона) – съгласно чл. 9, ал. 3

от ЗЗДН към молбата по чл. 8, т. 1 се прилага и декларация от молителя за извършеното насилие, но в настоящия случай молителят К. КР. П. е малолетен, т.е. не е навършил 14-годишна възраст, и липсва законоустановена възможност неговият законен представител да декларира извършено насилие.

В тази връзка следва да се отбележи и, че от показанията на свидетеля К. П., които кореспондират с останалите събрани по делото писмени доказателства, се установява единствено, че свидетелят е присъствал на осъществила се на 12.01.2020 г. среща между Н. Н. Т. и нейните внуци К.И. Д., но не се установява по време на горепосочената среща да е бил осъществен насилствен акт в някоя от формите, описани в [чл. 2, ал. 1](#) и [ал. 2 ЗЗДН](#), от Н. Н. Т. по отношение на малолетното дете К..

За пълнота следва да се посочи и, че от заключението на изслушаната от първоинстанционния съд съдебно-психологична експертиза, неоспорена от страните, се установява, че емоционалното състояние на малолетното дете К. КР. П. не може да се разглежда като провокирано от преживяно насилие (или каквато и да е форма на негативно влияние) от страна на бабата - Н. Н. Т.. По делото не са събрани никакви доказателства, от които да се установява, че по време на посочената среща, от бабата е осъществен противоправен и умишлен насилствен акт по отношение на малолетното дете К.. Изложените във въззивната жалба твърдения за осъществено домашно насилие на процесната дата според настоящия съд не могат да се окачествят и като домашно насилие, осъществено спрямо малолетното дете К. КР. П., а са част от спора относно осъществяването на личните отношения между бабата и нейните внуци – Д. и К., за който пред първоинстанционния съд са събрани многобройни писмени доказателства и който спор подлежи на разрешаване по друг ред, а не по реда на ЗЗДН.

Първоинстанционното решение е правилно. Неоснователни са наведените доводи в жалбата. Въззивникът не е доказал по безспорен начин твърденията си за извършени актове на домашно насилие от страна на въззиваемия на процесната дата. Постановеното решение е съобразено с всички ангажирани и относими към спора доказателства.

Предвид горното, обжалваното решение на районния съд е правилно и законосъобразно и следва да се остави в сила.

Относно разноските по производството.

Въпреки изхода на въззивното дело, държавната такса за молбата за защита на въззивника К. КР. П. и държавната такса за въззивната жалба срещу първоинстанционното решение, трябва да останат в тежест на бюджета на съда, тъй като това лице не е навършило 18-годишна възраст, а разноските на въззиваемата страна за защита срещу въззивната жалба на детето – в тежест на въззиваемата страна (арг. от чл. 11, ал. 3 in fine ЗЗДН).

Така мотивиран, Софийският градски съд

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решението по гр.д. № 3029/2020 г. по описа на Софийския районен съд, III ГО, 158-ми състав.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на **Н. Н. Т.**, ЕГН *****, със съдебен адрес – гр. *****, ул. ***** – адв. Д.С., за присъждане на разноски по делото.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____